

בש"פ 873/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 873/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו) בעמ"ת 11757-01-18
מיום 21.1.2018

בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירת איומים. על פי האמור בכתב האישום, המבקש התקשר לעובד הסוציאלי שטיפל בו במרכז לאלומות משפחה באגף הרווחה בראש העין (להלן: העובד הסוציאלי), ואמר לו, בין היתר, כי הוא כועס על העובדת הסוציאלית של גרושתו, וכי "היה רוצה לירות בה 3 כדורים". בצד כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים, ובה טענה כי למבקש עבר פלילי מכביד, הכולל 8 הרשעות (האחרונה בהן מחודש יולי 2017), בין היתר בגין תקיפת בת זוג, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים; וכי העבירה המיוחסת למבקש במסגרת ההליך דנא בוצעה עת היה מצוי במעצר בית מלא ותחת פיקוח - תנאים שהוטלו על המבקש בגדרו של הליך אחר התלוי ועומד נגדו (להלן: ההליך הנוסף), בגין עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם ופגיעה בפרטיות. ביום 23.11.2017 הורה בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ע' מורנו) על הכנת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש.

2. בדיון בבקשה זו מיום 13.12.2017 ציין בא כוח המבקש כי הוא אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום אך טען כי בנסיבות העניין, אין מקום להותירו במעצר מאחורי סורג ובריח (חרף

ההמלצה השלילית של שירות המבחן). בתום אותו דיון החליט בית משפט השלום להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. צוין, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למבקש ועילה למעצרו. בית המשפט עמד על הערכת שירות המבחן כי המסוכנות הנשקפת מהאחרון גבוהה ועל עברו הפלילי. בנוסף, צוין בהחלטה, אשר לעבירה המיוחסת למבקש, כי האחרון "שוחח עם עו"ס ואמר לו: 'שגרשתי גורמת לו להיעצר והוא היה רוצה לירות בה 3 כדורים [...]'. המבקש הגיש ערר על החלטה זו בטענה כי נפלה בה טעות, שכן בכתב האישום יוחסו לו איומים נגד העובדת הסוציאלית ולא נגד גרושתו. ביום 24.12.2017 הורה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו), בהסכמת הצדדים, על החזרת הדיון לבית משפט השלום, נוכח הטעות לכאורה בהחלטתו בנושא זהות המאויים.

3. לאחר שהתקבל תסקיר נוסף בעניין המבקש, לבקשתו (להלן: התסקיר המשלים), ביום 4.1.2018 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בתנאים שפורטו בהחלטתו. בית המשפט ציין כי חרף המלצת שירות המבחן שלפיה לא ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני בעניין המבקש, אין התייחסות בתסקיר המשלים לאחד המפקחים שהוצעו, אשר אושר על ידי בית המשפט; ולמשמעותה של העובדה - שאינה נתונה במחלוקת - כי המבקש אינו מכיר את העובדת הסוציאלית נושא האיומים, לבחינת מסוכנותו של המבקש כלפי גרושתו. בהמשך לדברים אלה צוין כי המבקש לא הפר את תנאי הפיקוח בהליך הנוסף.

4. ביום 21.1.2018 קיבל בית המשפט המחוזי ערר שהגישה המשיבה על החלטה אחרונה זו, והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים. בית המשפט ציין כי העבירה המיוחסת למבקש בוצעה עת היה נתון בתנאים מגבילים כאמור, תחת פיקוחם של המפקחים שהוצעו במסגרת ההליך הנוכחי, וקבע כי יש ליתן משקל להתנהלות זו מצד המבקש בבחינת היכולת ליתן בו אמון, גם אם האיום המיוחס לו כעת אינו משום הפרה של אותם תנאים מגבילים. נקבע, כי התנהלות זו עולה בקנה אחד עם הערכת שירות המבחן שלפיה המבקש מתקשה בהפנמת גבולות ולכן מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מתאים בעניינו; ועברו הפלילי של המבקש, הכולל תקופות מאסר בפועל ועונשי מאסר על תנאי התלוים ועומדים נגדו. נוכח כל אלה, ולאחר שעמד גם על נתונים שיש בהם כדי ללמד על הפחתה מסוימת ממידת הסיכון הנשקפת מהמבקש, מצא בית המשפט שכדי לאיין את מסוכנות המבקש נדרשת חלופת מעצר "איכותית וקפדנית", שאינה בנמצא בשלב זה (אם כי לא נשללה אפשרות של מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני בעתיד, ככל שתוצע מתכונת פיקוח הולמת).

5. בבקשה שלפני טוען המבקש כי היה על בית המשפט לתת משקל לכך שלא הפר את התנאים שהוטלו עליו בהליך הנוסף ולכך שהתקשר מיד לעובד הסוציאלי כדי להתנצל על הדברים שאמר. עוד נטען, כי תסקיר המעצר היה שגוי מבחינה עובדתית. המבקש מדגיש שאמנם נשקפת ממנו מסוכנות, אולם לא מיוחסת לו, בהליך דנא, עבירה נגד גרושתו; וכי האיום נושא כתב האישום הנוכחי הושמע במהלך שיחה בנוגע לעובדת הסוציאלית, שאותה המבקש אינו מכיר. נוכח דברים אלה, סבור המבקש כי די במעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני בתנאים מגבילים כדי להשיג את תכלית המעצר.

6. דין הבקשה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שעניינו מעצר לא מוקנה ערר בזכות, אלא יש לפנות בבקשת רשות לערור לבית משפט זה (סעיף 53(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982), היינו: על המבקש להראות שעניינו מעלה שאלה בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו למשל בש"פ 856/18 אדריאן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.1.2018); בש"פ 818/18 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.1.2018)). בצד זאת, ייתכנו מקרים

שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה גם אם הבקשה אינה מעלה שאלה עקרונית, כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). המקרה שלפני לא בא בגדרי אמת המידה האמורה. בית המשפט המחוזי בחן את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המבקש, ובהם עברו הפלילי; הערכת שירות המבחן כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמבקש היא גבוהה; ואירועים קודמים שבהם הפר המבקש את התנאים המגבילים שהוטלו עליו. בצד האמור, בית המשפט עמד גם על נסיבות אשר מפחיתות מידה מסוימת ממסוכנותו של המבקש, כפי שפורטו בהחלטה. על רקע דברים אלה, איני סבור כי המבקש הניח עילה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי, שאיזנה בין השיקולים האמורים והתרשמה כי מתכונת הפיקוח הפרטנית שהוצעה, לרבות המעצר בפיקוח אלקטרוני, אינה מספיקה בנסיבות העניין. בשולי הדברים יוער, כי העובדה שהערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות שונות בעניין המבקש, אינה מצדיקה, כשלעצמה, מתן רשות לערור (ראו למשל בש"פ 6031/14 קרעוש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.9.2014)). עוד יצוין, כי אף שהדבר לא התבקש, מצאתי לחסות את שמו של המבקש מטעמי צנעת הפרט.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ט בשבט התשע"ח (4.2.2018).

ש ו פ ט